

Заворожи мені, волхве¹,
Друже сивоусий,
Ти вже серце запечатав,
А я ще боюся.
Боюся ще погорілу
Пустку руйновати,
Боюся ще, мій голубе,
Серце поховати.
Може, вернеться надія
З тією водою
Зцілющою й живущою,
Дрібною сльозою.
Може, вернеться з-за світа
В пустку зимовати,
Хоч всередині обілить
Горілую хату.
І витопить, і нагріє,
І світло засвітить...
Може, ще раз прокинуться
Мої думи-діти.
Може, ще раз помолюся,
З дітками заплачу,
Може, ще раз сонце правди
Хоч крізь сон побачу...
Стань же братом, хоч одури,
Скажи, що робити:
Чи молитись, чи журитись,
Чи тім'я розбити??!

13 декабря 1844

С.- Петербург

Вірш написаний, очевидно, під враженням зустрічей Т. Шевченка з видатним російським актором, основоположником критичного реалізму в театральному мистецтві Михайлом Семеновичем Щепкіним (1788—1863) під час його гастролей у Петербурзі 1844 р.

1. *Волхв* (церк.-слов.) — чарівник, ворожбит.